

Sygn. akt X K 146/19

PR Ds. (...).2018

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 lipca 2019 roku

Sąd Rejonowy Gdańsk – Południe w Gdańsku w X Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Joanna Jurkiewicz

Protokolant: Joanna Olszewska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 23.07.2019 roku sprawy:

- **B. S. (1)**, syna J. i G., urodzonego (...), PESEL (...),

oskarżonego o to, że:

1. w dniu 30 sierpnia 2018r. w S. przywłaszczył kartę bankomatową banku (...) **** * (...) wystawioną na dane T. S.,

tj. o czyn z art. 275§ 1 k.k.

2. w dniu 30 sierpnia 2018r. w G. w sklepie warzywno-owocowym działając wspólnie i w porozumieniu z D. N. (1) dokonali kradzieży z włamaniem w ten sposób, że bez zgody osoby uprawnionej, poprzez pokonanie zabezpieczenia elektronicznego chroniącego dostęp do karty bankomatowej banku (...) **** * (...) wystawione na dane T. S., dokonali w sposób zbliżeniowy płatności w kwocie 25,80 zł, czym działali na szkodę T. S.,

tj. o czyn z art. 279§1 k.k.

3. w dniu 30 sierpnia 2018r. w G. w sklepie warzywno-owocowym działając wspólnie i w porozumieniu z D. N. (1) dokonali kradzieży z włamaniem w ten sposób, że bez zgody osoby uprawnionej, poprzez pokonanie zabezpieczenia elektronicznego chroniącego dostęp do karty bankomatowej banku (...) **** * (...) wystawione na dane T. S., dokonali w sposób zbliżeniowy płatności w kwocie 39.10 zł, czym działali na szkodę T. S.,

tj. o czyn z art. 279§1 k.k.

4. w dniu 30 sierpnia 2018 r. w G. w sklepie (...) działając wspólnie i w porozumieniu z D. N. (1) dokonali kradzieży z włamaniem w ten sposób, że bez zgody osoby uprawnionej, poprzez pokonanie zabezpieczenia elektronicznego chroniącego dostęp do karty bankomatowej banku (...) **** * (...) wystawione na dane T. S., dokonali w sposób zbliżeniowy płatności w kwocie 48,28 zł, czym działali na szkodę T. S.,

tj. o czyn z art. 279§1 k.k.

5. w dniu 30 sierpnia 2018r. w G. w sklepie (...) działając wspólnie i w porozumieniu z D. N. (1) dokonali kradzieży z włamaniem w ten sposób, że bez zgody osoby uprawnionej, poprzez pokonanie zabezpieczenia elektronicznego chroniącego dostęp do karty bankomatowej banku (...) **** * (...) wystawione na dane T. S., dokonali w sposób zbliżeniowy płatności w kwocie 49,49 zł, czym działali na szkodę T. S.,

tj. o czyn z art. 279§1 k.k.

6. w dniu 30 sierpnia 2018r. w G. w sklepie (...) działając wspólnie i w porozumieniu z D. N. (1) dokonali kradzieży z włamaniem w ten sposób, że bez zgody osoby uprawnionej, poprzez pokonanie zabezpieczenia elektronicznego

chroniącego dostęp do karty bankomatowej banku (...) **** * (...) wystawione na dane T. S., dokonali w sposób zbliżeniowy płatności w kwocie 49,99 zł, czym działali na szkodę T. S.,

tj. o czyn z art. 279§1 k.k.

7. w dniu 30 sierpnia 2018r. w G. w sklepie (...).H.T. S. M. działając wspólnie i w porozumieniu z D. N. (1) dokonali kradzieży z włamaniem w ten sposób, że bez zgody osoby uprawnionej, poprzez pokonanie zabezpieczenia elektronicznego chroniącego dostęp do karty bankomatowej banku (...) **** * (...) wystawione na dane T. S., dokonali w sposób zbliżeniowy płatności w kwocie 47,25 zł, czym działali na szkodę T. S.,

tj. o czyn z art. 279§1 k.k.

8. w dniu 30 sierpnia 2018 r. w G. w sklepie (...) działając wspólnie i w porozumieniu z D. N. (1) dokonali kradzieży z włamaniem w ten sposób, że bez zgody osoby uprawnionej, poprzez pokonanie zabezpieczenia elektronicznego chroniącego dostęp do karty bankomatowej banku (...) **** * (...) wystawione na dane T. S., dokonali w sposób zbliżeniowy płatności w kwocie 40,99 zł, czym działali na szkodę T. S.,

tj. o czyn z art. 279§1 k.k.

- ***D. N. (2)***, syna K. i M., urodzonego (...), PESEL (...),

oskarżonego o to, że:

1. w dniu 30 sierpnia 2018r. w G. w sklepie warzywno-owocowym działając wspólnie i w porozumieniu z B. S. (2) dokonali kradzieży z włamaniem w ten sposób, że bez zgody osoby uprawnionej, poprzez pokonanie zabezpieczenia elektronicznego chroniącego dostęp do karty bankomatowej banku (...) **** * (...) wystawione na dane T. S., dokonali w sposób zbliżeniowy płatności w kwocie 25,80 zł, czym działali na szkodę T. S.,

tj. o czyn z art. 279§1 k.k.

2. w dniu 30 sierpnia 2018r. w G. w sklepie warzywno-owocowym działając wspólnie i w porozumieniu z B. S. (2) dokonali kradzieży z włamaniem w ten sposób, że bez zgody osoby uprawnionej, poprzez pokonanie zabezpieczenia elektronicznego chroniącego dostęp do karty bankomatowej banku (...) **** * (...) wystawione na dane T. S., dokonali w sposób zbliżeniowy płatności w kwocie 39.10 zł, czym działali na szkodę T. S.,

tj. o czyn z art. 279§1 k.k.

3. w dniu 30 sierpnia 2018r. w G. w sklepie (...) działając wspólnie i w porozumieniu z B. S. (2) dokonali kradzieży z włamaniem w ten sposób, że bez zgody osoby uprawnionej, poprzez pokonanie zabezpieczenia elektronicznego chroniącego dostęp do karty bankomatowej banku (...) **** * (...) wystawione na dane T. S., dokonali w sposób zbliżeniowy płatności w kwocie 48,28 zł, czym działali na szkodę T. S.,

tj. o czyn z art. 279§1 k.k.

4. w dniu 30 sierpnia 2018r. w G. w sklepie (...) działając wspólnie i w porozumieniu z B. S. (2) dokonali kradzieży z włamaniem w ten sposób, że bez zgody osoby uprawnionej, poprzez pokonanie zabezpieczenia elektronicznego chroniącego dostęp do karty bankomatowej banku (...) **** * (...) wystawione na dane T. S., dokonali w sposób zbliżeniowy płatności w kwocie 49,49 zł, czym działali na szkodę T. S.,

tj. o czyn z art. 279§1 k.k.

5. w dniu 30 sierpnia 2018r. w G. w sklepie (...) działając wspólnie i w porozumieniu z B. S. (2) dokonali kradzieży z włamaniem w ten sposób, że bez zgody osoby uprawnionej, poprzez pokonanie zabezpieczenia elektronicznego

chroniącego dostęp do karty bankomatowej banku (...) **** * (...) wystawione na dane T. S., dokonali w sposób zbliżeniowy płatności w kwocie 49,99 zł, czym działali na szkodę T. S.,

tj. o czyn z art. 279§1 k.k.

6. w dniu 30 sierpnia 2018r. w G. w sklepie (...).H.T. S. M. działając wspólnie i w porozumieniu z B. S. (2) dokonali kradzieży z włamaniem w ten sposób, że bez zgody osoby uprawnionej, poprzez pokonanie zabezpieczenia elektronicznego chroniącego dostęp do karty bankomatowej banku (...) **** * (...) wystawione na dane T. S., dokonali w sposób zbliżeniowy płatności w kwocie 47,25 zł, czym działali na szkodę T. S.,

tj. o czyn z art. 279§1 k.k.

7. w dniu 30 sierpnia 2018r. w G. w sklepie (...) działając wspólnie i w porozumieniu z B. S. (2) dokonali kradzieży z włamaniem w ten sposób, że bez zgody osoby uprawnionej, poprzez pokonanie zabezpieczenia elektronicznego chroniącego dostęp do karty bankomatowej banku (...) **** * (...) wystawione na dane T. S., dokonali w sposób zbliżeniowy płatności w kwocie 40,99 zł, czym działali na szkodę T. S.,

tj. o czyn z art. 279§1 k.k.

I. Oskarżonego **B. S. (1)** uznaje za winnego czynu zarzucanego mu w punkcie 1. oskarżenia, czyn ten kwalifikuje z art. 275§1 k.k. i za to mocy art. 275§1 k.k. skazuje go na karę 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności.

II. Oskarżonego **B. S. (1)** uznaje za winnego czynów zarzucanych mu w punktach od 2. do 8. oskarżenia, każdy z tych czynów kwalifikuje z art. 279§1 k.k. i ustalając, że czyny te zostały popełnione w warunkach ciągu przestępstw, przy zastosowaniu art. 91§1 k.k., na mocy art. 279§1 k.k. i art. 33§1, 2 i 3 k.k. skazuje go na karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności oraz grzywnę 100 (sto) stawek dziennych po 20 (dwadzieścia) złotych każda.

III. Na mocy art. 86§1 k.k. oraz art. 91§2 k.k. łączy wymierzone oskarżonemu **B. S. (2)** w punktach I. i II. wyroku jednostkowe kary pozbawienia wolności i wymierza w ich miejsce karę łączną 1 (jednego) roku pozbawienia wolności.

IV. Na mocy art. 69§1 i 2 k.k. oraz art. 70§1 k.k. wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego **B. S. (1)** łącznej kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesza na okres 2 (dwóch) lat próby.

V. Oskarżonego **D. N. (1)** uznaje za winnego czynów zarzucanych mu w punktach od 1. do 7. oskarżenia, każdy z tych czynów kwalifikuje z art. 279§1 k.k. i ustalając, że czyny te zostały popełnione w warunkach ciągu przestępstw, przy zastosowaniu art. 91§1 k.k., na mocy art. 279§1 k.k. i art. 33§1, 2 i 3 k.k. skazuje go na karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności oraz grzywnę 100 (sto) stawek dziennych po 20 (dwadzieścia) złotych każda.

VI. Na mocy art. 69§1 i 2 k.k. oraz art. 70§1 k.k. wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego **D. N. (1)** kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesza na okres 2 (dwóch) lat próby.

VII. Na mocy art. 46§1 k.k. zasądza solidarnie od oskarżonych **B. S. (1)** i **D. N. (1)** na rzecz pokrzywdzonego T. S. kwotę 300,90 zł. (trzysta złotych dziewięćdziesiąt groszy) tytułem obowiązku naprawienia w całości szkody wyrządzonej przestępstwem.

VIII. Na mocy art. 626§1 k.p.k., art. 627 k.p.k., art. 1, art. 2 ust. 1 pkt. 3, art. 3 ust. 1, art. 6 ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223 z późn. zm.) zasądza od oskarżonych na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe, w tym po 70 (siedemdziesiąt) złotych tytułem wydatków oraz po 580 (pięćset osiemdziesiąt) złotych tytułem opłaty.

Na oryginale właściwy podpis

Sygn. akt X K 146/19

UZASADNIENIE

W związku ze złożeniem przez oskarżyciela publicznego wniosku o sporządzenie na piśmie i doręczenie uzasadnienia wyroku w trybie art. 422§2 k.p.k. ze wskazaniem, że wniosek dotyczy orzeczenia o karze i innych konsekwencjach prawnych czynu, Sąd stosownie do treści art. 424§3 k.p.k. ograniczył zakres uzasadnienia w sprawie.

Nie ulega wątpliwości Sądowi, że B. S. (2) w dniu 30 sierpnia 2018r. w S. przywłaszczył kartę bankomatową (...) S.A. wystawioną na nazwisko T. S., którą znalazł na parkingu pod sklepem (...). Tym samym swoim zachowaniem B. S. (2) wyczerpał znamiona przestępstwa z art. 275§1 k.k., którego dopuszcza się ten, kto posługuje się dokumentem stwierdzającym tożsamość innej osoby albo jej prawa majątkowe lub dokument taki kradmie lub go przywłaszcza. Bezsprzeczne jest, że przywłaszczona przez oskarżonego karta bankomatowa stanowi dokument stwierdzający prawa majątkowe T. S., albowiem w zakresie kradzieży i przywłaszczenia niniejszy przepis (art. 275§1 k.k.) obejmuje wyłącznie te dokumenty stwierdzające prawa majątkowe, które nie zostały wymienione w art. 115§9 k.k. (tj. inne niż polski albo obcy pieniądź lub inny środek płatniczy, środek pieniężny zapisany na rachunku oraz dokument uprawniający do otrzymania sumy pieniężnej albo zawierający obowiązek wypłaty kapitału, odsetek, udziału w zyskach, albo stwierdzenie uczestnictwa w spółce). Kradzież i przywłaszczenie dokumentów z art. 115§9 k.k. podlega bowiem kwalifikacji z art. 278§1 lub 3 k.k. i art. 284 k.k. jako przepisów szczególnych. Odrębny status ma tutaj karta bankomatowa, której kradzież podlega kryminalizacji w art. 278§5 k.k., ale jej przywłaszczenie kwalifikowane jest z art. 275§1 k.k. (uchwała Sądu Najwyższego z 21 października 2003r., sygn. akt I KZP 33/03, Legalis nr 59214).

Wobec przeprowadzonych dowodów, jak i przyznania się oskarżonych, nie ulega wątpliwości Sądowi, że B. S. (2) i D. N. (1) działając wspólnie i w porozumieniu w dniu 30 sierpnia 2018r. dokonali kradzieży z włamaniem w ten sposób, że bez zgody osoby uprawnionej, poprzez pokonanie zabezpieczenia elektronicznego chroniącego dostęp do karty bankomatowej (...) S.A. wystawionej na nazwisko T. S., dokonali w sposób zbliżeniowa płatności za zakupy w sklepie warzywno-owocowym w G. w kwotach 25,80 zł i 39,10 zł, w sklepie (...) w G. – w kwotach 48,28 zł i 40,99 zł, w sklepie (...) w G. w kwocie 49,49 zł oraz w sklepie (...) H.T. S. M. w G. w kwocie 47,25 zł, czym każdorazowo działali na szkodę T. S., a zakupione w ten sposób artykuły spożywcze (w tym alkohol i papierosy) każdorazowo spożytkowali dla siebie. Tym samym swoim zachowaniem każdy z oskarżonych wyczerpał znamiona przestępstwa z art. 279§1 k.k. W art. 279§1 k.k. przewidziane jest przestępstwo kradzieży z włamaniem. Użyte w nim słowo "kradmie" należy odnosić do kradzieży z art. 278§1, 2 i 5 k.k. (uchwała Sądu Najwyższego z 21 października 2003r., I KZP 33/03, OSNKW 2003, Nr 11–12, poz. 96; wyr. Sądu Apelacyjnego w Katowicach z 1.8.2012 r., II AKa 18/12, KZS 2012, Nr 10, poz. 60). Niejako na marginesie należy w tym miejscu wskazać, że kradzież z włamaniem jest przestępstwem niezależnie od wartości przedmiotu wykonawczego. Powszechnie przyjmuje się, że włamanie możliwe jest tylko wówczas, gdy rzecz znajduje się w pomieszczeniu zamkniętym. Pojęcie pomieszczenia rozumiane jest szeroko i obejmuje nie tylko budynek czy lokal, lecz także zamkniętą na klucz szufladę, sejf, zaplombowany pojemnik, bankomat itp. Nie może to być otwarta przestrzeń, nawet wówczas gdy rzecz będąca przedmiotem wykonawczym kradzieży jest zabezpieczona w inny sposób. Wymóg zamknięcia pomieszczenia należy rozumieć jako użycie zabezpieczenia utrudniającego dostęp do pomieszczenia, np. zamknięty zamek, kłódka, haczyk założony od wewnątrz, zabezpieczenie elektroniczne za pomocą kodu dostępu, w tym kodu (...) wraz z kartą bankomatową (por. wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z 9 lipca 2014r., II AKa 180/14, Legalis; wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z 26 kwietnia 2017r., II AKa 191/16, Legalis; A. Lach, Glosa, s. 171–173). Dodatkowo zabezpieczenie musi być "wyraźną manifestacją woli właściciela czy posiadacza mienia – woli właśnie zabezpieczenia go przed innymi osobami" (post. Sądu Najwyższego z 24 czerwca 2010r., V KK 388/09, OSNKW 2010, Nr 9, poz. 82). Niewątpliwie powinno stanowić przeszkodę dla otwartego dostępu do rzeczy, na jaki pozwala np. zamknięcie drzwi na klamkę lub na skobel zakładany od zewnątrz, ale nie musi dostępu tego uniemożliwiać do tego stopnia, że wymaga on użycia siły fizycznej lub specjalnych środków technicznych. Wystarczy stworzenie zewnętrznej bariery jednoznacznie sygnalizującej, że celem jej zainstalowania było wykluczenie dostępu do tych przedmiotów przez osoby nieuprawnione. Sprawca włamania dostaje się do środka pomieszczenia w wyniku usunięcia materialnej przeszkody, jaką stanowi część konstrukcji pomieszczenia lub jego zamknięcie. Techniczny sposób pokonania tej przeszkody nie ma znaczenia. Może to być zarówno użycie siły fizycznej, jak i szczególnych umiejętności lub bezprawne uzyskanie dostępu do oryginalnego klucza. Stosowanie art. 279§1 k.k.

do kradzieży programu komputerowego i energii wymaga pewnych modyfikacji w utrwalonej wykładni znamienia "włamanie", ukształtowanej w kontekście kradzieży rzeczy. Dla przypadków, w których kradzież energii lub programu komputerowego od strony wykonawczej nie polega na zaborze, lecz na uzyskaniu tych dóbr w inny sposób, można podzielić pogląd Sądu Najwyższego, że samo zabezpieczenie jest ekwiwalentem pomieszczenia zamkniętego (tak m.in. wyrok Sądu Najwyższego z 9 września 2004r., V KK 144/04, OSNwSK 2004, Nr 1, poz. 1533). W orzecznictwie utrwalił się pogląd, że kod jako swoisty i niepowtarzalny klucz elektroniczny zabezpieczający dostęp do konta bankowego danej osoby za pośrednictwem bankomatu, wraz z kartą bankomatową stanowią przeszkodę do zawładnięcia mieniem innej osoby. Pokonanie takiej przeszkody przez posłużenie się przez sprawcę skradzioną kartą bankomatową wraz z kodem (kluczem elektronicznym) w celu pobrania wbrew woli właściciela karty pieniędzy z bankomatu wyczerpuje znamiona kradzieży z włamaniem w rozumieniu art. 279§1 k.k. (tak m.in. wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie, z 26 kwietnia 2017r., II AKa 191/16, Legalis nr 1809211). Sąd Najwyższy zakwalifikował też jako kradzież z włamaniem posłużenie się skradzioną kartą bankomatową i dokonanie nią płatności w transakcji zbliżeniowej (wyrok Sądu Najwyższego z 22 marca 2017 r., III KK 349/16, OSNKW 2017, Nr 9, poz. 50), albowiem dochodzi wówczas do przełamania bariery elektronicznej w systemie bankowej płatności bezgotówkowej.

Nie budzi zatem wątpliwości, B. S. (2) i D. N. (1) swoim zachowaniem polegającym na tym, że w dniu 30 sierpnia 2018r. w G. działając wspólnie i w porozumieniu dokonali kradzieży z włamaniem poprzez posłużenie się kartą płatniczą wydaną przez (...) S.A. na nazwisko T. S. przełamując tym samym zabezpieczenie w postaci bariery elektronicznej w systemie bankowej płatności bezgotówkowej w celu dokonania płatności za zakupy wbrew woli właściciela, czym działał na szkodę T. S. i każdorazowo wyczerpali znamiona występkę określonego w art. 279§1 k.k.

Odnosząc się dodatkowo do kwestii wskazania w stawianych oskarżonym zarzutach okoliczności, iż działali oni wspólnie i w porozumieniu, Sąd zważył, iż istotą współsprawstwa jest oparte na porozumieniu wspólne działanie co najmniej dwóch osób, z których każda obejmuje swym zamiarem urzeczywistnienie wszystkich przedmiotowych znamion czynu przestępnego. Obiektywnym elementem współsprawstwa jest nie tylko wspólna (w sensie przedmiotowym) realizacja znamion określonej w odpowiednim przepisie tzw. czynności czasownikowej, lecz także taka sytuacja, która charakteryzuje się tym, że czyn jednego współsprawcy stanowi dopełnienie czynu drugiego współsprawcy albo popełnione przestępstwo jest wynikiem czynności przedsięwziętych przez współsprawców w ramach dokonanego przez nich podziału ról w przestępnej akcji. Natomiast subiektywnym elementem, a zarazem warunkiem niezbędnym współsprawstwa jest porozumienie oznaczające nie tylko wzajemne uzgodnienie przez wszystkich współsprawców woli popełnienia przestępstwa, lecz także świadome współdziałanie co najmniej dwóch osób w akcji przestępnej. Porozumienie to jest czynnikiem podmiotowym, który łączy w jedną całość wzajemnie dopełniające się przestępne działania kilku osób, co w konsekwencji pozwala przypisać każdej z nich również i tę czynność sprawczą, którą przedsięwzięła inna osoba współdziałająca świadomie w popełnieniu przestępstwa (vide wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24 maja 1976r., Rw 189/76, OSNKW 1976, nr 9, poz. 117). Co więcej, dla wykazania istnienia współsprawstwa nie jest konieczne ustalenie, że do zawarcia porozumienia doszło przed podjęciem przestępczych zachowań może zostać bowiem nawet w trakcie czynu, nawet i w sposób dorozumiany. Przenosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy należało stwierdzić, że B. S. (2) i D. N. (1) działali wspólnie i w porozumieniu, gdyż ich współdziałanie było świadome i celowe.

W świetle niniejszej sprawy nie zachodziły również żadne okoliczności, które uprawniałyby oskarżonych do dokonania zaboru z włamaniem wyżej wskazanych środków pieniężnych, a oskarżeni każdorazowo działali z zamiarem pozbawienia właściciela władztwa nad stanowiącym jego własność mieniem i postąpili z nim jak z własnym, chcąc w dalszej perspektywie uzyskać z tych przestępstw korzyść majątkową.

Odnosnie przypisanych oskarżonym czynów z art. 279§1 k.k. Sąd doszedł do wniosku, że czyny te stanowią ciąg przestępstw w rozumieniu art. 91§1 k.k. (w takiej sytuacji Sąd orzeka jedną karę określoną w przepisie stanowiącym podstawę jej wymiaru dla każdego z tych przestępstw, w wysokości do górnej granicy ustawowego zagrożenia zwiększonego o połowę). W ocenie Sądu wiarygodny materiał dowodowy zgromadzony w niniejszej sprawie wskazuje na to, że B. S. (2) i D. N. (1) działając wspólnie i w porozumieniu, w krótkich odstępach czasu (jednego dnia – w przeciągu kilku godzin) dokonali kradzieży z włamaniem środków pieniężnych zgromadzonych na rachunku

bankowym należącym do T. S., wykorzystując tę samą sposobność tj. przełamując za każdym razem zabezpieczenie karty bankomatowej pokrzywdzonego, dokonując płatności w formie zbliżeniowej jego karta płatniczą, a co do żadnego z tych czynów nie zapadł wcześniej wyrok odnośnie żadnego z oskarżonych.

Rozważając kwestię wymiaru kary dla oskarżonych B. S. (1) i D. N. (1) Sąd miał na względzie przesłanki określone w dyrektywach jej wymiaru ujętych w art. 53 k.k. W myśl tego przepisu sąd wymierza karę według swojego uznania, w granicach przewidzianych przez ustawę, bacząc, by jej dolegliwość nie przekraczała stopnia winy, uwzględniając stopień społecznej szkodliwości czynu oraz biorąc pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma osiągnąć w stosunku do skazanego (prewencja szczególna), a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa i zaspokojenie potrzeby poczucia sprawiedliwości (prewencja ogólna). Wymierzając karę sąd uwzględnia w szczególności motywację i sposób zachowania się sprawcy, rodzaj i rozmiar ujemnych następstw przestępstwa, właściwości i warunki osobiste sprawcy, sposób życia przed popełnieniem przestępstwa i zachowanie po jego popełnieniu, a zwłaszcza staranie o naprawienie szkody lub zadośćuczynienie w innej formie społecznemu poczuciu sprawiedliwości. Natomiast przy ocenie stopnia społecznej szkodliwości czynu sąd bierze pod uwagę m. in. sposób i okoliczności popełnienia czynu oraz inne przesłanki, o których mowa w art. 115§2 k.k.

Sąd wziął również pod uwagę stopień społecznej szkodliwości popełnionych przez B. S. (1) i D. N. (1) czynów, który w odniesieniu do obu oskarżonych był dość znaczny. Oskarżeni z pełną świadomością godzili w mienie, co do którego nie posiadali żadnego tytułu prawnego. Motywacja oskarżonych, która w stopniu oczywistym sprowadzała się do uzyskania korzyści majątkowej, a która również stanowi jeden z kwantyfikatorów stopnia społecznej szkodliwości czynu, była naganna.

Sąd uwzględnił przy wymiarze kary również okoliczności, które przemawiały na niekorzyść każdego z oskarżonych, tj. fakt, że wykazali się lekceważącym stosunkiem do obowiązujących norm prawnych oraz działanie przez nich z niskich pobudek. Jako okoliczność łagodzącą poczytał natomiast Sąd oskarżonym fakt, że wartość skradzionego przez nich mienia nie była znaczna, a także postawę przyjętą przez oskarżonych w toku postępowania, tj. przyznanie się do popełnienia zarzucanych im czynów. Dodatkowo na ich korzyść działa gotowość poniesienia przez nich za przypisane im czyny odpowiedzialności karnej i naprawienia wyrządzonej szkody, przy czym żałują swojego wcześniejszego przestępczego zachowania i zdaniem Sądu czynią to szczerze i z ogromnym przekonaniem. Niewątpliwie okolicznością łagodzącą jest to, że zachowanie B. S. (1) i D. N. (1) było incydentalne, bowiem nie wchodzili oni nigdy wcześniej w konflikt z prawem, o czym świadczy ich dotychczasowa niekaralność.

W związku z powyższym Sąd wymierzył B. S. (2) za pierwszy z przypisanych mu czynów, kwalifikowany z art. 275§1 k.k. karę 3 miesięcy pozbawienia wolności, natomiast za czyny przypisane mu w punktach od 2 do 8 aktu oskarżenia z art. 279§1 k.k., stanowiące ciąg przestępstw w rozumieniu art. 91§1 k.k., – karę roku pozbawienia wolności oraz grzywnę w wysokości 100 stawek dziennych po 20 zł każda. Natomiast w związku z tym, że B. S. (2) dopuścił się popełnienia kilku przestępstw, zanim w stosunku do któregośkolwiek z nich zapadł wyrok, Sąd w punkcie III. orzeczenia, Sąd na podstawie art. 91§2 i art. 86§1 k.k. połączył orzeczone względem niego jednostkowe kary pozbawienia wolności i orzekł, przy zastosowaniu zasady absorpcji, karę łączną roku pozbawienia wolności. W ocenie Sądu za wymierzeniem oskarżonemu kary łącznej we wskazanym wymiarze przemawiała z jednej strony okoliczność, iż wszystkich zarzucanych mu czynów oskarżony dopuścił się w krótkich odstępach czasu i występowała też tożsamość pokrzywdzonego, z drugiej zaś fakt, że zachowanie jego było incydentalne, albowiem nie wchodził wcześniej z konfliktem z prawem, o czym świadczy, jak już wyżej wskazano, jego uprzednia niekaralność. Zatem Sąd nie dopatrywał się względem oskarżonego żadnych okoliczności, które przemawiałyby za zastosowaniem przy łączeniu wymierzonych mu kar zasady asperacji lub też kumulacji.

Zgodnie z treścią art. 69§2 k.k. sąd, rozważając możliwość warunkowego zawieszenia wykonania kary, winien rozważyć przede wszystkim postawę sprawcy, jego właściwości i warunki osobiste, dotychczasowy sposób życia oraz zachowanie się po popełnieniu przestępstwa. Mając na względzie powyższe okoliczności Sąd uznał, że w stosunku do oskarżonego B. S. (1) zachodzą przesłanki uzasadniające zastosowanie wobec niego dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia kary. B. S. (2) jest osobą niekaraną, niezdemoralizowaną, prawidłowo funkcjonującą w społeczeństwie,

albowiem wiedzie stabilne życie rodzinne i zawodowe, wobec tego można przyjąć, że mimo warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności będzie przestrzegał porządku prawnego i nie popełni ponownie przestępstwa. W ocenie Sądu warunkowe zawieszenie wykonania kary powinno mieć pozytywny wpływ na oskarżonego, pozwalając mu na normalne życie w społeczeństwie, a jednocześnie powstrzymując go przed naruszaniem porządku prawnego z obawy przed zarządzeniem wykonania kary. Zdaniem Sądu dwuletni okres próby pozwoli na zweryfikowanie zachowania oskarżonego.

Kara pozbawienia wolności może być połączona z orzeczeniem kary grzywny. Sąd uznał za celowe orzeczenie za czyny przypisane B. S. (2) w punktach od 2 do 8 aktu oskarżenia, na podstawie art. 279§1 k.k. w zw. z art. 33§1, 2 i 3 k.k., oprócz kary pozbawienia wolności, także kary grzywny. Wobec wymierzonej B. S. (3) łącznej kary roku pozbawienia wolności z warunkowym jej zawieszeniem na okres próby 2 lat – kara grzywny stanowi w zasadzie jedyną realną dolegliwość pozwalającą odczuć choć w sferze materialnej naganność poczynań oskarżonego. Orzeczenie kary grzywny w tym wypadku uwzględnia zatem przede wszystkim cel kary, jakim jest kształtowanie świadomości prawnej społeczeństwa. W ocenie Sądu kara grzywny w wymiarze 100 stawek dziennych spełni cele ogólne i szczególne kary, a przede wszystkim uwidoczni B. S. (2), że nie pozostaje bezkarny. Jednocześnie wskazać należy, że wysokość stawki dziennej w przekonaniu Sądu spełnia dyrektywy określone w przepisie art. 33§1 i 3 k.k., zgodnie z którą ustalając stawkę dzienną sąd bierze pod uwagę dochody sprawcy, jego warunki osobiste, rodzinne, stosunki majątkowe i możliwości zarobkowe. Dlatego też Sąd ustalił wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 20 złotych.

Z kolei odnośnie oskarżonego D. N. (1), mając na uwadze ogół przytoczonych okoliczności, Sąd uznał, że odpowiednią karą, która spełni względem oskarżonego swoje cele, będzie kara roku pozbawienia wolności oraz kara grzywny w wysokości 100 stawek dziennych po 20 zł każda za wszystkie przypisane mu czyny, kwalifikowane z art. 279§1 k.k., stanowiące ciąg przestępstw w rozumieniu art. 91§1 k.k.

Mając na względzie dotychczasowy sposób życia oskarżonego D. N. (1) – fakt, że wcześniej nie wchodził w konflikt z prawem, zaś po dopuszczeniu się czynu zabronionego okazał skruchę i gotowość współpracy z organami ścigania, Sąd uznał, że w stosunku do oskarżonego D. N. (1) także zachodzą przesłanki uzasadniające zastosowanie wobec niego dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia kary. W ocenie Sądu D. N. (1) nie jest osobą zdemoralizowaną oraz prawidłowo funkcjonuje w społeczeństwie. Posiada dochodową pracę, jest osobą młodą, na początkowym etapie zakładania rodziny (jest w związku małżeńskim i nie posiada dzieci). Sąd doszedł do przekonania, że wymierzenie oskarżonemu D. N. (1) kary pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania byłoby nadmiernie dotkliwie w jego obecnej sytuacji życiowej. Sąd uwzględnił przy tym również okoliczność, że kara pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania winna być traktowana jako ultima ratio i orzekana jedynie wówczas, gdy inna kara lub środek karny nie może spełnić jej celów; jest ona ostatecznością wśród pozostałych środków oddziaływania na sprawcę przestępstwa, której należy unikać, a nie jej nadużywać i wymierzać karę tylko wtedy, gdy inne środki nie spełnią celów postępowania. Dlatego zasadne jest zdaniem Sądu ustalenie wobec oskarżonego pozytywnej prognozy.

Mając na uwadze powyższe w ocenie Sądu właściwe było na mocy art. 69§1 i 2 k.k. w zw. z art. 70§1 k.k. warunkowe zawieszenie oskarżonemu D. N. (1) wykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności, określając przy tym długość okresu próby na okres 2 lat.

Wobec oskarżonego D. N. (1) Sąd uznał również, że celowe jest orzeczenie za przypisany mu ciąg przestępstw z art. 279§1 k.k., stosowanie do art. 33§1, 2 i 3 k.k., oprócz kary pozbawienia wolności – karę grzywny. Kara grzywny stanowić będzie realną dolegliwość pozwalającą odczuć, chociażby w sferze materialnej, naganność zachowania tego oskarżonego, jak również spełniać będzie cel kary w postaci kształtowanie świadomości prawnej społeczeństwa. W ocenie Sądu kara grzywny w wymiarze 100 stawek dziennych spełni cele ogólne i szczególne kary, a przede wszystkim uwidoczni D. N. (1), że nie stosowanie się do porządku prawnego zawsze będzie wiązało się z odpowiednio dostosowaną do wagi tego czynu reakcją karną. Ponadto ustalona wysokość jednej stawki dziennej w kwocie 20 zł, w ocenie Sądu, spełnia dyrektywy określone w przepisie art. 33§1 i 3 k.k., a mianowicie uwzględnia dochody oskarżonego, jego warunki osobiste, rodzinne, stosunki majątkowe i możliwości zarobkowe.

Sąd uznał także, że w przedmiotowej sprawie celowe będzie orzeczenie w stosunku do oskarżonych obowiązku naprawienia szkody w oparciu o art. 46§1 k.k. Sąd orzekając w tym przedmiocie wziął pod uwagę wartość szkód poniesionych przez T. S., która nie była kwestionowana, uwzględnił także fakt tożsamego działania przez oskarżonych w tym samym miejscu i o tym samym czasie, co spowodowało obciążenie ich po połowie odpowiedzialnością z tego tytułu.

Sąd orzekł również w przedmiocie kosztów procesu i tak w punkcie VIII. wyroku, na mocy art. 626§1 k.p.k., art. 627 k.p.k., art. 1, art. 2 ust. 1 pkt 3, art. 3 ust. 1 oraz art. 6 ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych (tj. Dz. U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223 ze zm.) obciążył oskarżonych B. S. (1) i D. N. (1) kosztami sądowymi, w tym po 70 zł tytułem wydatków oraz po 580 zł tytułem opłaty. Sąd uznał bowiem, że nie ma podstaw do zwolnienia oskarżonych od obowiązku poniesienia tych kosztów. Sąd przy rozstrzygnięciu tej kwestii kierował się ogólną zasadą sprawiedliwego postępowania, zgodnie z którą każdy, kto przez swoje zawinione zachowanie spowodował wszczęcie postępowania karnego, zobowiązany jest do poniesienia jego kosztów.

(...)

A